

Πρόταση Νόμου του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.

«ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ
ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΤΩΝ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΑΝΕΡΓΩΝ»

Αιτιολογική έκθεση

Επί της αρχής της Πρότασης Νόμου του ΣΥΡΙΖΑ "Μέτρα προστασίας των ανέργων και κυρίως των μακροχρόνια ανέργων".

Κρίση και ανεργία.

Η κρίση, στις δίνες της οποίας κλυδωνίζεται η παγκόσμια και η ελληνική οικονομία, ανεξάρτητα από την αρχική της μορφή και έκφραση ως κρίση του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, βαθαίνει και μετουσιώνεται σε κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος, και κυρίως της νεοφιλελεύθερης διαχείρισής του.

Η Ελλάδα, η ανάπτυξη της οποίας βασίστηκε στα σαθρά αναπτυξιακά μοντέλα και στις πολιτικές της Ν.Δ. και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. καθ' όλη τη μεταπολιτευτική περίοδο, βρέθηκε "ανοχύρωτη" μπροστά στην σφοδρή, βαθιά και γρήγορα κλιμακούμενη κρίση με δραματικά αποτελέσματα για τους εργαζόμενους και την ελληνική οικονομία.

Ο καπιταλισμός με αφορμή την παρούσα κρίση του και στην προσπάθεια του να την ξεπεράσει με τη μεγιστοποίηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου εντείνει τον βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης, κονιορτοποιεί τα όποια κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων, διαλύει τις όποιες δομές και θεσμούς είχαν δημιουργηθεί για την υποτυπώδη έστω δυνατότητα υπεράσπισης και προστασίας των εργαζομένων και των οικογενειών τους.

Η πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα χαρακτηρίζεται από μαζική ανεργία και υποαπασχόληση-ημιαπασχόληση του εργατικού δυναμικού σ' ολόκληρο τον κόσμο, στην Ευρώπη και στην Ελλάδα.

Η ύπαρξη μαζικής ανεργίας στην εποχή μας, παρά την τεράστια ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και την συνεπακόλουθη αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, αποδεικνύει με τον πιο σαφή και κατηγορηματικό τρόπο ότι ο καπιταλισμός, ως οικονομικό σύστημα οργάνωσης της κοινωνίας, δεν μπορεί να εξασφαλίσει πλήρη και ποιοτική απασχόληση για όλους τους εργαζόμενους και αδυνατεί να εξαλείψει την ανεργία.

Το μέγεθος της ανεργίας και οι αυξομειώσεις του είναι συνάρτηση του τρόπου ανάπτυξης και εξέλιξης του ίδιου του καπιταλισμού. Έως τα μέσα περίπου της δεκαετίας του '70 το μέγεθος της ανεργίας ακολουθούσε την περιοδικότητα των

κύκλων ανάπτυξης της καπιταλιστικής οικονομίας, στη συνέχεια όμως, ανεξαρτήτως της περιοδικότητας ύφεσης και ανόδου, τα ποσοστά της ανεργίας κινούνται μόνο ανοδικά. Η εξίσωση «ανάπτυξη = αύξηση απασχόλησης = μείωση ανεργίας» δεν λειτουργεί πλέον στο σύγχρονο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού. Υπάρχει βέβαια μικρή διακύμανση, αλλά τα ποσοστά της ανεργίας διατηρούνται σε υψηλά επίπεδα. Γι' αυτό γίνεται λόγος ότι μετά την κρίση θα έχουμε «άνεργη ανάπτυξη», δηλαδή αύξηση του ΑΕΠ χωρίς δραστική μείωση της ανεργίας.

Η ανεργία στην Ελλάδα.

Μέχρι και τα μέσα του '70 η ανεργία στην Ελλάδα κυμαίνονταν σε σχετικά χαμηλά επίπεδα, της τάξης του 4-5%. Την τελευταία όμως τριακονταετία βρίσκεται μόνιμα σε υψηλά επίπεδα, ξεπερνώντας σταθερά το 7-8%. Μάλιστα, την δεκαετία 1996-2005, που χαρακτηρίστηκε από υψηλούς ρυθμούς ανάπτυξης, η ανεργία κινήθηκε στα υψηλότερα επίπεδα της μεταπολιτευτικής περιόδου, της τάξης του 10-12% του εργατικού δυναμικού. Η διατήρηση αυτών των υψηλών ποσοστών ανεργίας οφείλεται κυρίως στην ένταση των ρυθμών ιδιοποίησης από το κεφάλαιο του επιπλέον παραγόμενου πλούτου εξ αιτίας της σημαντικής αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας. Το γεγονός λοιπόν «συνύπαρξης» υψηλών ρυθμών ανάπτυξης και υψηλών ποσοστών ανεργίας επιβεβαιώνει την θέση της Αριστεράς, ότι η οικονομική ανάπτυξη και μεγέθυνση δεν είναι α-ταξική κατηγορία, δεν παράγει αφ' εαυτής θετικά αποτελέσματα και για το κεφάλαιο και για την εργασία.

Το ήδη υψηλότατο ποσοστό της ανεργίας στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια (προ 2010), έχει πλέον - στην εποχή του μνημονίου- λάβει εκρηκτικές διαστάσεις καθώς και μόνιμο χαρακτήρα (μακροχρόνια άνεργοι) στις μισές, σχεδόν, περιπτώσεις των ανέργων.

Συγκεκριμένα, τα ποσοστά ανεργίας (20,9%), που ανακοίνωσε η ΕΛΣΤΑΤ για τον Νοέμβριο του 2011 έχουν σπάσει στη χώρα μας όλα τα ιστορικά ρεκόρ.

Το 48,2% στους νέους μέχρι 24 χρονών είναι άνεργοι και συντηρούνται από τους γονείς τους.

Οι μακροχρόνια άνεργοι αποτελούν το 46,2% των ανέργων το α' τρίμηνο του 2011 έναντι 44,6% της αντίστοιχης περιόδου του 2010.

Αυτά τα πολύ υψηλά ποσοστά ανεργίας -και ειδικότερα της μακροχρόνιας ανεργίας και της ανεργίας των νέων- «δεν έπεσαν από τον ουρανό», αλλά είναι το αποτέλεσμα των βάρβαρων μνημονιακών πολιτικών της προηγούμενης κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου του ΠΑΣΟΚ, τις οποίες συνέχισαν και συνεχίζουν οι κυβερνήσεις συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ και εν συνεχεία ΠΑΣΟΚ και ΝΔ του Λ. Παπαδήμου.

Η πραγματική όμως ανεργία, τα πραγματικά ποσοστά της, είναι κατά πολύ υψηλότερη αυτής που ανακοινώνει η ΕΣΥΕ. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ είχε ξεπεράσει στα τέλη του 2011 το 22% (1.200.000 ανέργους) και θα κινηθεί μέσα στο 2012 προς το 26% (1.500.000 ανέργους) με κύρια θύματα τους νέους και τις γυναίκες.

Είναι επίσης γεγονός ότι η πραγματική ανεργία συνειδητά και πολιτικά υποεκτιμάται από τις κυβερνήσεις και τις υπηρεσίες τους, όχι μόνον της Ελλάδας, αλλά και της Ε.Ε. και των υπόλοιπων κρατών.

Ο ορισμός του απασχολούμενου («...άτομα ηλικίας 15 ετών και άνω τα οποία την εβδομάδα αναφοράς είτε εργάστηκαν έστω και μία ώρα με σκοπό την αμοιβή ή το κέρδος, είτε εργάστηκαν στην οικογενειακή επιχείρηση, είτε δεν εργάστηκαν αλλά είχαν μια εργασία ή επιχείρηση από την οποία απουσίαζαν προσωρινά»),

αλλά και η μεθοδολογία που χρησιμοποιεί η ΕΣΥΕ, όπως και EUROSTAT, για την πραγματοποίηση των ερευνών της, βασίζεται στους ορισμούς περί απασχολούμενου και άνεργου του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας (ΔΓΕ).

Σ' αυτή τη βάση δεν υπολογίζεται ως άνεργος:

Όποιος έχει παραιτηθεί από την προσπάθεια ανεύρεσης εργασίας ή δεν αναζήτησε εργασία τον τελευταίο μήνα.

Όποιος υποαπασχολείται σε μια εργασία, που έως πρότινος ήταν η «δεύτερή» του απασχόληση.

Ο εργαζόμενος σε οικογενειακή επιχείρηση ως βοηθός.

Όποιος παρακολουθεί πρόγραμμα κατάρτισης, είναι μαθητευόμενος ή εκπαιδευόμενος υπάλληλος.

Ο ελεύθερος επαγγελματίας που δηλώνει ότι βρίσκεται σε «διακοπές» ή δεν εργάστηκε στην επιχείρησή του λόγω έλλειψης πελατείας.

Επιδότηση ανεργίας.

Το υφιστάμενο και ισχύον σήμερα στην Ελλάδα σύστημα μέτρων για την προστασία από την ανεργία είναι ελλιπέστατο, ανεπαρκές και προσβλητικό της προσωπικής αξιοπρέπειας των πολιτών της χώρας και δικαίως θεωρείται, μαζί με αυτό της Μεγάλης Βρετανίας, το πλέον υποτυπώδες στην Ευρωζώνη.

Βασικό άξονα για την προστασία από την ανεργία αποτελεί το επίδομα ανεργίας.

Το ύψος του ποσού του επιδόματος ανεργίας απαρτίζεται από το βασικό επίδομα ανεργίας και τις προσαυξήσεις λόγω οικογενειακών βαρών. Το βασικό επίδομα ανεργίας μέχρι σήμερα (από 1.5.2009) ανερχόταν στα 461,5 ευρώ το μήνα και αντιστοιχούσε στο 55% περίπου του ημερομισθίου του ανειδίκευτου εργάτη, ανεξάρτητα αν ο άνεργος αμειβόταν με μηνιαίο μισθό ή ημερομίσθιο. Ήδη όμως με την πράξη υπουργικού συμβουλίου της 14^{ης} Φεβρουαρίου 2012 μειώθηκε στα 359 ευρώ μηνιαία. Με τέτοιο επίδομα δεν είναι παράξενο ότι για το 77% των ανέργων κύρια πηγή συντήρησης τους αποτελούν τα άλλα άτομα του νοικοκυριού.

Εάν το ύψος του επιδόματος ανεργίας αποτελεί ύβρη για την αξιοπρέπεια και το επίπεδο διαβίωσης το ανέργου, τότε το επίδομα στους μακροχρόνια άνεργους (μετά την λήξη 12μηνιαίας τακτικής επιδότησης) είναι εξευτελισμός και σπρώξιμο στην εξαθλίωση – 200 ευρώ τον μήνα, για διάστημα μέχρι 12 μήνες και με προϋποθέσεις τόσο δύσκολες που τελικά επιδοτούνται γι' αυτό το διάστημα μόνο κάποιες εκατοντάδες από τους εκατοντάδες χιλιάδες μακροχρόνια άνεργους.

Τα ίδια και χειρότερα με το επίδομα σε νέους 20-29 ετών εφόσον είναι άνεργοι και παραμένουν στα μητρώα ανέργων για ένα χρόνο, 73.37 ευρώ το μήνα, για διάστημα πέντε μηνών, το οποίο μάλιστα το παίρνουν ελάχιστοι από αυτούς/ες.

Γίνεται φανερό, μετά τα παραπάνω, ότι η πλειονότητα των ανέργων, και ιδιαίτερα όσοι είναι μακροχρόνια άνεργοι, δεν παίρνουν ούτε ένα ευρώ, έπειτα από τις νομοθετικές ρυθμίσεις ΝΔ και ΠΑΣΟΚ τα τελευταία χρόνια.

Από το σύνολο των ανέργων μόνο ένα ποσοστό περίπου 40% επιδοτείται, με όποιο επίδομα επιτρέπουν οι ελάχιστοι πόροι που διατίθενται (ως ποσοστό του ΑΕΠ) και οι «προκρούστειες» προϋποθέσεις επιδότησης κατά κατηγορία ανέργων.

Παρά την απελπιστική κατάσταση των ανέργων η κυβέρνηση έχει συμφωνήσει με την τρόικα ότι το 2012 θα περικόψει από τα επιδόματα ανεργίας 500 εκατομμύρια ευρώ είτε με τη μείωση τους που αποφάσισε στις 14/12 είτε με το συνδυασμό της παροχής τους με εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια. Αυτό είναι

αντισυνταγματικό και παράνομο, αφού αυτή η παροχή δεν είναι προνοιακή αλλά ατομική - ανταποδοτική και δίνεται έναντι των εισφορών που έχουν κατατεθεί στον ΟΑΕΔ από τον εργαζόμενο και τον εργοδότη του.

Τα οικονομικά αδιέξοδα, η ανέχεια, ο κοινωνικός αποκλεισμός, οι ψυχολογικές καταπτώσεις, οι αυτοκτονίες είναι οι συνέπειες για τους άνεργους. Σ' αυτές προστίθεται τελευταία η τάση νέων ανθρώπων, κυρίως πτυχιούχων και μεταπτυχιακών, να μεταναστεύουν για δουλειά στο εξωτερικό, που ήδη στα δύο περίπου χρόνια του μνημονίου εκτιμάται ότι έφτασαν τους 150.000. Το γεγονός αυτό, πέραν των άλλων κοινωνικών συνεπειών, στερεί τη χώρα από επιστημονικό δυναμικό, ιδιαίτερα χρήσιμο για την παραγωγική ανασυγκρότησή της.

Ταυτόχρονα, τα πρωτοφανή ποσοστά ανεργίας, σε συνδυασμό με τη γενίκευση των ελαστικών μορφών εργασίας, δημιουργούν ένα ιδιαίτερα εκρηκτικό μίγμα, που υπονομεύει την κοινωνική ασφάλιση και τα δημόσια έσοδα λόγω απώλειας ασφαλιστικών εισφορών και φόρων. Η μειωμένη αγοραστική δύναμη των εργαζομένων οδηγεί επίσης σε κλείσιμο χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις, αφού «εργαζόμενοι χωρίς λεφτά σημαίνει μαγαζιά χωρίς δουλειά».

Κι ενώ η κατάσταση της ανεργίας στην χώρα μας είναι τέτοια, οι δημόσιοι πόροι που διατίθενται στη χώρα μας για την απασχόληση – ανεργία είναι περίπου 1% του ΑΕΠ, δηλαδή τρεις έως πέντε φορές λιγότεροι από τις χώρες της ευρωζώνης. Απ' όλα τα μέχρι τώρα αναφερθέντα γίνεται απόλυτα φανερό η ταξική διάσταση και ο προσανατολισμός αυτού του υποτυπώδους συστήματος προστασίας των ανέργων -και ειδικότερα των μακροχρόνια ανέργων και των ηλικιωμένων ανέργων- στη χώρα μας, αλλά εξίσου φανερό είναι και η αναγκαιότητα της πάλης για ένα άλλο σύστημα, που να προστατεύει τους εργαζόμενους από τον κίνδυνο της ανεργίας, κατά την διάρκεια της ανεργίας και να διατηρεί το βιοτικό, κοινωνικό, εργασιακό και πολιτιστικό τους επίπεδο.

Η αναγκαιότητα εύρεσης εργασίας, αλλά και προστασίας των ανέργων.

Εμείς, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α., θεωρούμε ως πρώτη μας προτεραιότητα να έχουν όλοι και όλες εργασία, να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας και κατά συνέπεια η δραστική μείωση της ανεργίας και η πλήρης, σταθερή και ποιοτική απασχόληση. Ο στόχος μας αυτός είναι συνυφασμένος με την προώθηση και εφαρμογή μιας εναλλακτικής στον νεοφιλεύθερο καπιταλισμό πολιτικής με ορίζοντα και κατεύθυνση τον σοσιαλισμό.

Μια πολιτική που θα στηρίζεται σε ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης που θα θέτει ως προτεραιότητα την ανασυγκρότηση και αναβάθμιση της παραγωγικής βάσης της χώρας με βάση τις αρχές της αειφορείας, την εξάλειψη της φτώχειας, τη μείωση των ανισοτήτων και την ίση κατανομή δραστηριοτήτων και πόρων ανάμεσα στις περιφέρειες. Πρόκειται για ένα μοντέλο ανάπτυξης που θα στηρίζει και διευρύνει διαρκώς το δημόσιο χώρο και τα συλλογικά κοινωνικά αγαθά, που θα εμποδώνει μηχανισμούς κοινωνικού ελέγχου και συμμετοχής.

Άμεσα μέτρα μιας πολιτικής δημιουργίας νέων ή διάσωσης θέσεων εργασίας είναι:

Υιοθέτηση ενός εκτεταμένου προγράμματος δημοσίων επενδύσεων.

Καθιέρωση ρήτρας απασχόλησης για τα επιδοτούμενα επενδυτικά σχέδια του ιδιωτικού τομέα.

Οικολογικός μετασχηματισμός του συνόλου της οικονομίας.

Άμεση κάλυψη με προσλήψεις όλων των κενών στους τομείς της κοινωνικής πολιτικής και της πρόνοιας: νοσοκομεία, βρεφονηπιακοί σταθμοί, σχολεία κλπ.

Μείωση του χρόνου εργασίας σε 35 ώρες εβδομαδιαία και σε 7 ώρες ημερήσια χωρίς μείωση των αποδοχών.

Στήριξη των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, όπως και άλλων τομέων της οικονομίας που διαθέτουν συγκριτικά πλεονεκτήματα.

Ριζική τροποποίηση ή και κατάργηση του άρθρου 99 του νέου πτωχευτικού κώδικα, γιατί λειτουργεί ως πλυντήριο ευθυνών των ιδιοκτητών των επιχειρήσεων και ως προθάλαμος ανεργίας για τους εργαζόμενους.

Χορήγηση νομοθετικά της δυνατότητας αυτοδιαχείρισης των εγκαταλειμμένων από τους ιδιοκτήτες τους και κατελημμένων από τους εργάτες επιχειρήσεων.

Απαγόρευση των «αναιτιολόγητων» (με την έννοια του νομικού όρου που ισχύει σε υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης) απολύσεων σε όλες τις επιχειρήσεις και των ομαδικών και ατομικών απολύσεων στις κερδοφόρες επιχειρήσεις, στις επιχειρήσεις των οποίων οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε απεργιακές κινητοποιήσεις, καθώς και απαγόρευση απολύσεων εργαζομένων άνω των 55 ετών και του μόνου εργαζομένου γονέα.

Είναι σαφές όμως ότι, έως την δημιουργία των συνθηκών εκείνων –οικονομικών, κοινωνικών, πολιτικών – που θα επιτρέψουν και θα επιβάλλουν αυτή την πολιτική δημιουργίας θέσεων απασχόλησης, είναι κάτι περισσότερο από αναγκαία η ύπαρξη ενός συστήματος προστασίας των ανέργων και των οικογενειών τους με συγκεκριμένες πολιτικές και συγκεκριμένα μέτρα.

Η ύπαρξη ενός πλέγματος μέτρων προστασίας, αλλά και ο βαθμός προστασίας, των ανέργων αποτελούσε πάντοτε ένα από τα βασικά αντικείμενα της ταξικής πάλης. Η ανάπτυξη του ίδιου του καπιταλισμού με τις υφέσεις και ανόδους του, το επίπεδο οργάνωσης και ο συσχετισμός δύναμης των αντιμαχόμενων τάξεων και κοινωνικών ομάδων σε κάθε χώρα, η διάταξη δυνάμεων στην διεθνή πολιτική σκηνή, επιδρούσαν πάντοτε αποφασιστικά στον καθορισμό του βαθμού προστασίας των ανέργων. Έτσι, είχαμε περιόδους χαμηλού έως μηδαμινού βαθμού προστασίας των ανέργων, όπως στη διάρκεια του μεσοπόλεμου, αλλά και περιόδους αυξημένου βαθμού προστασίας, όπως την δεκαετία του '60 του περασμένου αιώνα.

Σήμερα όμως, ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός αξιοποιώντας και την συγκυρία της κρίσης επιτίθεται κατά μέτωπο στην εργασία. Καταργεί στην πράξη το δικαίωμα στην εργασία, αποδιαρθρώνει τα συστήματα ασφάλισης και εργασιακών σχέσεων, διαλύει το σύστημα προστασίας των ανέργων την εποχή της μαζικής ανεργίας.

Την στιγμή που οι δυνάμεις του κεφαλαίου ξεδιπλώνουν αυτή την επίθεση στο όνομα της “δημοσιονομικής πειθαρχίας” και της “σωτηρίας του έθνους απ’ την καταστροφή”, οδηγώντας στη φτώχεια, την ανέχεια και την εξαθλίωση εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους και ανέργους, παίρνει διαστάσεις ιστορικής αναγκαιότητας η αντίσταση και η πάλη, απ’ την πλευρά των δυνάμεων της εργασίας και του πνεύματος, για την διαμόρφωση ενός αναβαθμισμένου, σύγχρονου και αποτελεσματικού συστήματος προστασίας των ανέργων, ενός συστήματος καθολικού, ενιαίου, διαφοροποιημένου.

Η αναγκαιότητα ενός τέτοιου συστήματος προστασίας των ανέργων και ειδικότερα των μακροχρόνια ανέργων υπαγορεύεται από :

- Την μαζική αύξηση της ανεργίας εξαιτίας των ασκούμενων μνημονιακών πολιτικών.
- Τις αλλαγές στις μορφές, την διάρθρωση και την χρονική διάρκεια της ανεργίας, με βασική παράμετρο την κατακόρυφη αύξηση της

- μακροχρόνιας ανεργίας (σχεδόν ένας στους δύο άνεργους είναι μακροχρόνια άνεργος)
- Τις σημαντικές αλλαγές που έχουν επέλθει ή προωθούνται στην αγορά εργασίας στην κατεύθυνση της πλήρους απορύθμισης της.
- Την επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης των εργαζομένων.
- Την παραίτηση εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων από τη διαδικασία ευρέσεως εργασίας εξαιτίας της συνολικής, ζοφερής οικονομικής κατάστασης, του βαθέματος της ύφεσης και της ανυπαρξίας οποιαδήποτε προοπτικής ανάπτυξης της εγχώριας οικονομίας στο άμεσο μέλλον.

Η ύπαρξη και λειτουργία ενός αναβαθμισμένου, σύγχρονου και αποτελεσματικού συστήματος προστασίας των ανέργων πρέπει να στοχεύει :

- Στην διασφάλιση της διαβίωσης των ανέργων και των οικογενειών τους στο επίπεδο της προ ανεργίας περιόδου (εισόδημα, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, συνταξιοδοτικά δικαιώματα, εκπαίδευση, πολιτισμός).
- Στην διατήρηση της οικογενειακής, ψυχολογικής, κοινωνικής ισορροπίας του ανέργου, ώστε να είναι ικανός για την ομαλή επανένταξη στην εργασία.
- Στην φυσιολογική αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης του «πλεονάζοντος» εργατικού δυναμικού κατά τη διάρκεια της ανεργίας, ώστε να είναι ικανό για την ομαλή επανένταξη στην εργασία.
- Στην στήριξη των μακροχρόνιων και ηλικιωμένων ανέργων με ειδικότερα και στοχευμένα μέτρα.

Η πρόταση νόμου του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. «Μέτρα προστασίας των ανέργων και κυρίως των μακροχρόνια ανέργων», με τις συγκεκριμένες προτάσεις και ρυθμίσεις που προβλέπει και προωθεί, στοχεύει στην ενίσχυση του μετώπου πάλης εργαζομένων και ανέργων, για την υπεράσπιση του δικαιώματος των ανέργων και των οικογενειών τους σε μια αξιοπρεπή διαβίωση κατά τη διάρκεια της δύσκολης περιόδου της ανεργίας, μέχρι την ένταξη στην απασχόληση με συνθήκες και όρους αξιοπρεπούς εργασίας. Εννοείται ότι, όπου αναφερόμαστε σε κατώτερο εγγυημένο μισθό ή μισθό, δεν αποδεχόμαστε τις μειώσεις που έγιναν με την πρόσφατη πράξη υπουργικού συμβουλίου.

Επί των άρθρων της Πρότασης Νόμου του ΣΥΡΙΖΑ "Μέτρα προστασίας των ανέργων και κυρίως των μακροχρόνια ανέργων".

Με το **άρθρο 1**, δίνεται ο ορισμός του ανέργου και του μακροχρόνια ανέργου, με στόχο την κάλυψη όλων των πραγματικά ανέργων.

Με το **άρθρο 2**, ορίζονται οι δικαιούχοι επιδόματος ανεργίας, καθορίζεται το ύψος του επιδόματος καθώς η διάρκεια καταβολής του.

Με το **άρθρο 3**, καθορίζονται το ύψος και η διάρκεια καταβολής επιδόματος ανεργίας σε ειδικές κατηγορίες ανέργων, όπως οι νεοεισερχόμενοι στην αγορά εργασίας, οι μακροχρόνια άνεργοι, οι εποχικά απασχολούμενοι, οι μερικώς απασχολούμενοι, οι άνεργοι ηλικίας άνω των 55 ετών και οι αυτοαπασχολούμενοι που διέκοψαν την επαγγελματική τους δραστηριότητα και είναι άνεργοι.

Με το **άρθρο 4**, ρυθμίζονται θέματα που αφορούν στην ασφαλιστική και ιατροφαρμακευτική κάλυψη των ανέργων.

Με το **άρθρο 5**, ρυθμίζονται φορολογικά θέματα των ανέργων, όπως φορολογικές απαλλαγές, αναστολή καταβολής δόσεων στεγαστικών δανείων, επιδότηση ενοικίου, απαλλαγή από δημοτικά τέλη καθ' όλη την διάρκεια της ανεργίας. Με το **άρθρο 6**, καθορίζονται μέτρα προστασίας του βιοτικού και κοινωνικού επιπέδου των ανέργων και των οικογενειών τους, καθ' όλη την διάρκεια της ανεργίας. Με το **άρθρο 7**, θεσμοθετείται η τριμερής χρηματοδότηση του Ο.Α.Ε.Δ. με την συμμετοχή και του κράτους, καθώς και χρηματοδότησή του για την επιδότηση των ανέργων αυτοαπασχολουμένων.

Πρόταση Νόμου του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.

«ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΤΩΝ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΑ ΑΝΕΡΓΩΝ»

Άρθρο 1. Ορισμός του ανέργου και του μακροχρόνια ανέργου.

- α) Άνεργος θεωρείται ο πολίτης εκείνος, ο οποίος ανεξάρτητα από την θέλησή του να εργαστεί, την ικανότητά του προς εργασία και όχι από δική του υπαιτιότητα, δεν έχει μόνιμη, σταθερή και πλήρη απασχόληση.
- β) Μακροχρόνια άνεργος θεωρείται ο πολίτης εκείνος που αναζητά εργασία πάνω από ένα έτος.
- γ) Δικαίωμα χρήσης των ωφελημάτων που προκύπτουν από τον παρόντα νόμο έχουν οι άνεργοι, κατά τον ορισμό των παραγράφων α' και β' του άρθρου 1, οι οποίοι απευθύνονται στον Οργανισμό Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.), εγγράφονται στα αντίστοιχα μητρώα ανέργων, ανανεώνουν την κάρτα ανεργίας, επιθυμούν να εργαστούν και αναζητούν εργασία.

Άρθρο 2. Επιδότηση της ανεργίας.

- α) Δικαίωμα επιδόματος ανεργίας από τον Ο.Α.Ε.Δ. έχουν οι άνεργοι, οι οποίοι κατά την διάρκεια της απασχόλησής τους ήταν ασφαλισμένοι στον κλάδο ανεργίας του Ο.Α.Ε.Δ. και η σύμβαση εργασίας τους είτε έληξε είτε καταγγέλθηκε από τον εργοδότη τους.
- β) Ως βασικό επίδομα ανεργίας ορίζεται το 80% του κατώτερου εγγυημένου μισθού, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά από τις ισχύουσες συλλογικές συμβάσεις εργασίας.
- γ) Το ύψος του επιδόματος ανεργίας καθορίζεται για το πρώτο έτος στο 80% του τελευταίου μισθού πριν την απόλυση, όπως αυτός καθορίζεται από την οικεία και ισχύουσα συλλογική σύμβαση. Για το δεύτερο έτος καθορίζεται στο 70% του τελευταίου μισθού πριν την απόλυση, που δεν πρέπει όμως να υπολείπεται από το 80% του κατώτερου εγγυημένου μισθού. Για το τρίτο έτος καθορίζεται στο 60% του τελευταίου μισθού πριν την απόλυση, που δεν πρέπει όμως να υπολείπεται από το 80% του κατώτερου εγγυημένου μισθού. Από το τέταρτο έτος και έως την ανεύρεση εργασίας καταβάλλεται το βασικό επίδομα ανεργίας, όπως αυτό ορίζεται στην παράγραφο β' του παρόντος άρθρου.
- δ) Κάθε είδους περιορισμοί ως προς τον χρόνο απασχόλησης πριν την λήξη της σύμβασης εργασίας ή την καταγγελία της από τον εργοδότη καταργούνται.